
Se zatajeným dechem

...

V Carey Downs zavládl smutek. Popálená holčička v noci zemřela, a sotva ji Hugh zakryl prostěradlem, její matka se zhroutila. I Velký Mac se tvářil zdrceně, ale zatnul zuby. Něžně zvedl Maeve z kraje postele a odnesl ji do ložnice.

Hugh podepsal úmrtní list. Za oknem skučel vítr a blízcí se svítání zastíral prach. Pláč dětí a kvílení aboridžinských žen, které celou noc bděly na zadní verandě, prohloubily jeho depresi. Rodina Velkého Maca vlastní farmu po pět generací. Tihle lidé jsou solí země, nezlomní a nebojácní, zvyklí na místní tvrdé podmínky. Důvěrně znají všechny tragédie spojené s životem v odloučení. Hugh věděl, že nebylo v jeho silách udělat víc. Stačil mu jediný pohled na malou pacientku a pochopil, že nemá šanci přežít. Přesto se cítil bezmocný a poražený.

Den plynul a vítr se uklidňoval. Velký Mac se objevil na verandě s malou, po domácí vyrobenu rakví v rukách. Dlouhé procesí, které ho následovalo na soukromý hřbitov, bylo projevem úcty a soudržnosti. Na pohřeb se dostavili všichni ti, kdo v téhle oblasti žili a pracovali. Přijeli auty, v povozech nebo na hřbetech koní. Černé stopaře a honáky doprovázely jejich ženy a děti. Cesty z Wilgy nelitoval ani Bob Freeman a jeho blízcí, aby sousedům vyslovili upřímnou soustrast, přestože vzájemné vztahy byly plné napětí.

Hřbitov ležel na opuštěném místě nedaleko buše a byl obehnan omšelým plotem z dřevěných kůlů. Místa posledního odpočinku těch, kteří zde žili a pracovali, označovaly nakloněné mramorové náhrobky a dřevěné kříže. Velký Mac stál u vykopaného hrobu s rakví v ruce a vypadal jako vytesaný

z kamene. Přítomní mlčky sledovali, jak ukládá malou truhličku do hlíny. Z pevně semknutých rtů vyčetli, s jakými obtížemi přemáhá žal.

Hugh hlasem zhrublým emocemi předčítal slova z modlitební knížky, kterou vozil v autě. Srdce mu krvácelo pro Maeve, jež nebyla k utišení. Zbylé čtyři děti se tiskly jedno k druhému a po tvářičkách se jim kutálely slzy. Právě dostávaly jednu z nejtěžších životních lekcí. Smrt nepřichází vždycky v pravý čas a může si vzít starého či mladého.

Sklopil modlitební knížku a Velký Mac se znovu podíval na svou drobnou ženu, kterou svíral v náruči. Mlčky ji odnesl do domu a děti se couraly za ním.

Bob Freeman s rodinou odjel do Wilgy, ale ostatní se přesunuli ke kuchyni, kde pomáhali čínskému kuchaři a jeho synovi roznášet jídlo a pítí.

Hugha píchlo v hrudi. Vrazil ruce do kapes u kalhot. Sledoval dva domorodé honáky, jak házejí na rakev lopaty hlíny a umísťují na hrob těžké kameny, aby jej nerozhrabali dingové. Vzal si pilulku a zůstal tu dlouho poté, co se honáci odebrali ke kuchyni. Nechal se unášet myšlenkami. Se smrtí se setkal už mockrát, ale vždycky ji nesl těžce. Obzvlášť když se týkala dítěte. Trvalo dlouho, než se dostavily slzy a přinesly mu úlevu.

Ztratil pojem o čase, ale když se vzpamatoval, zaregistroval jakýsi zvuk, jež zpočátku nedovedl určit. Rozhlédl se kolem sebe a teprve v té chvíli si uvědomil, jak se setmělo, a přestože vítr skoro nefouká, mračna, která byla před chvílí načervenalá, jsou nyní šedivá a víří.

Ostrý nádech potvrdil to, čeho se nejvíc bál. Není to prach, co ho obklopuje, ale kouř.

S tlukoucím srdcem se rozběhl ke kuchyni, kde divoce začloulal provažem zvonu umístěného venku. „Hoří! Hoří!“

Odevšad se vyhrnuli lidé – z kuchyně, domu i stodoly. Jako jeden muž pohlédli tam, kam Hugh ukazoval prstem, a strnuli. Obloha nad jižní částí Carey Downs se proměnila v masu šedé a černé ozářenou oranžovými plameny, které sem tam probleskly klenbou z listů.

Velký Mac se vzpamatoval jako první. Vykřikoval rozkazy a muži je pospíchali splnit. „Musíme odtud dostat ženy a děti,“ oznámil Hughovi. „Dávám vám je na starost.“

Dřív než mu lékař stačil odpovědět, rozběhl se zpátky do stavení, aby zburcoval hasiče. Času nebylo nazbyt. Hugh se otočil k ženám shromážděným před kuchyní. „Vezměte děti a nastupte s nimi do povozů a aut. *Nikdo* nepojede na vlastní pěst! Hned jsem zpátky.“

Aniž se obtěžoval odpovědět na jejich početné otázky, rozběhl se k hlavní budově. Maeve a její drobotinu našel shromážděné na verandě spolu s domorodými služkami, které vyděšeně třeštily zrak a tiskly k hrudi svoje potomky. „Připojte se k ostatním,“ přikázal jim.

„Vezměte děti, ale já zůstanu,“ prohlásila Maeve.

„Udělaš, co ti řekl!“ zahřímal Velký Mac, který se zrovna vyřítíl z domu. Zlověstně se chmuřil.

Ačkoliv Maeve měřila jenom metr šedesát, měla nezlomnou vůli, která jí umožňovala roky zdárně přežívat v těchto nehostinných podmínkách. „Nekřič na mě!“ osopila se na manžela. „Jsem tu doma a nikam nejedu.“

Velký Mac na ni chvíli našťavaně zíral, pak si ji bez varování přehodil přes rameno. „Už toho mám dost,“ zabručel. „Odmítám ztratit i tebe. Jdeme, děti!“

S těmito slovy sešel z verandy, nedbaje na drobné pěstí bušící mu do zad. Odnosl svou ženu na provizorní parkoviště a bez dlouhých cavyků ji položil na korbu Hughova vozu.

„Když bude dělat potíže, máte moje svolení ji svázat,“ zavrčel na Hughu.

Hughovi neušlo, že Maeve bojovnost opustila, sotva v dálce spatřila kouř a plameny. Okamžitě přivinula děti k sobě. Hugh pomohl nastoupit Abo-ridžinkám a jejich maličkým a zabezpečil bočnici. Sílicí svírání na hrudi nebral na vědomí a spěchal se ujmout vedení.

Což nebylo třeba, protože ženy se i se svými potomky už namačkaly do všech dostupných dopravních prostředků. Některé manželky černých ho-náků se vyhouply na koně. Děti, usazené před nimi i za nimi, se držely, čeho mohly, jenom aby nespadly.

Hugh se rozhlédl kolem sebe a spatřil svou neteř, Millicent Cooperovou, v pokročilém stupni těhotenství, obklopenou jejími čtyřmi dcerami. „Ty pojedeš se mnou, Millicent,“ přikázal jí.

„Dítě už je na cestě,“ zalapala mladá žena po dechu a předklonila se bolestí. „Jenom bych vás všechny brzdila.“

Hugh tiše zaklel. Rozhodl se nemařit čas, a tak po Macově vzoru popadl neteř do náruče a odnesl ji ke svému vozu. Holčičky ho následovaly. Cestou si stačil všimnout, že se oheň zlověstně blíží – a že všichni muži vypadají na jeho pozadí jako maličké tmavé figurky.

Zabouchl dvířka auta, vyhoupl se na stupátko a zapátral po Delilah. Její manžel Jimmy je Macův nejlepší stopař a ona se mu hravě vyrovná. „Delilah!“ zvolal hlasitě. „Kde jsi?“

„Tady, šéfe!“ odpověděla a otočila k němu temperamentního koně svého manžela.

„Potřebuju, abys nás odtud vyvedla.“ Spočinul očima na miminku, které měla šátkem přivázané k hrudi, a dvou vytřeštěných starších dětech, jež se tiskly k jejímu pasu.

„Spolehněte se, šéfe,“ odpověděla a přitáhla koni oštěže, aby ho zklidnila. „Jedeme! Hlavně rychle!“

Hugh se obrátil k ostatním. „Držte se pohromadě a následujte mě!“ překřičel nářek miminek, kvílení batolat a vyděšené ržání koní. „Pokud vyvstane nějaký problém, pošlete za mnou jednu z jezdkyň.“

V kabině jeho vozu bylo trochu těsno, ale na tom nesešlo. Otočil klíčkem v zapalování a zařadil jedničku. Ignoroval bolest na hrudi i sténání Millicent a v houstnoucím šeru následoval štíhlou postavu sedící na koni do divočiny zahalené kouřem.

O necelých dvě stě kilometrů dál Terence sjel z hlavní silnice a následoval stopaře s povozem na místo, kde honáci zřídili provizorní tábor. Holé okolí Blackman's Creeku působilo skličujícím dojmem. Potok dávno vyschl, zato slunce nemilosrdně pražilo.

Zraněný ležel pod pruhem plátna uvázaným k sesychajícím zbytkům vyvráceného stromu, zpředu podepřeným dvěma kůly. Pečovali o něho dva muži, kteří rozdělali oheň pod kotlíkem a klobouky odháněli mouchy od košile nasáklé krví. Představili se jako Paddy a Mike.

„Rád vás vidím, doktore,“ zasípal zraněný. „Jsem Ross.“

„Zdravím, Rossi.“ Terence pohlédl na zakrvácenou košili. „Radši nemluv, kamaráde.“ Rossovi mohlo být kolem pětadvaceti a měl ošlehaný obličej člověka pracujícího venku. Nyní jej křivila bolest. Mělce dýchal a jeho kůže na dotek páčila.

Terence otevřel kufřík. Vyndal z něj injekční stříkačku a ampuli morfia. „Tohle ti uleví od bolesti,“ ujistil svého pacienta, když zabodával jehlu do svalnaté paže.

Jakmile Ross vklouzl do bezvědomí, opatrně odstříhal košili ztvrdlou krví. Býkův roh muže málem rozpáral vedví a Terence napadlo, že Ross musí být ve fantastické fyzické kondici, když takhle dlouho přežil.

„Odháněj od něho mouchy, než si připravím nástroje,“ řekl stopaři. Nato se obrátil k honákům a udělil jim několik rozkazů. Zanedlouho poblíž zraněného

stál vůz, takže bylo možné zvednout plachtu a získat tím víc stínu a prostoru. Převařenou vodu nalili do misky ve tvaru ledviny, aby si Terence mohl umýt ruce, a pod zraněného rozprostřeli velkou pogumovanou plachtu. Nosítka použili jako větrolam a zábranu proti prachu, a připravili čtyři petrolejky, které zapálí, až ubude světla.

„Budu potřebovat pomoc,“ oznámil Terence honákům. „Který z vás má silnější žaludek?“

„Asi já,“ prohlásil Paddy a pohlédl na svého mladého kolegu, jehož obličej nabyl zvláštního zeleného odstínu. „V armádě jsem byl u lapiduchů, tak jsem zvyklej.“

Terence mu podal mýdlo a kartáček. „Dobrá. Aspoň ti nemusím vysvětlovat, co máš dělat. Umyj si ruce až k loktům a ničeho se nedotýkej, dokud ti nepovím,“ pravil přísně.

Stopaři podal čistý ručník. „Ty mi budeš stírat z čela pot, Same, a odhánět mouchy z rány.“ Muž přikývl. Terence si v závětrří nosítek rozprostřel druhý čistý ručník a připravil si na něj nástroje.

„Miku, ty odsud odved' koně a uklid' ty jejich koblihy – přitahují mouchy. Nezapomeň udržovat oheň. Budeme potřebovat hodně horké vody.“

Jakmile si Terence přichystal infuzi s anestetiky a zdálo se, že je všechno připravené k jeho spokojenosti, podíval se na dva muže, kteří se vedle něho krčili pod přístřeškem. Ze stopařova pohledu se nedalo nic vyčíst, avšak kloboukem svědomitě odháněl hmyz. Paddy mu bude podávat nástroje.

„Připraveni?“ zeptal se tiše Terence. Když přikývli, zhluboka se nadechl. „Tak se do toho pustíme.“

Býčí roh potrhál svaly i tkáň, propíchl žaludek, játra a střeva. Stejná zranění Terence viděl po minometné palbě, a věděl, že i kdyby se mu podařilo škodu napravit, Rossova šance na přežití je padesát na padesát.

Paddy mu šikovně podával nástroje a tampony, stopař mu svědomitě otíral pot z čela a odháněl mouchy a v Terencovi vzplála jiskérka naděje. Ross je mladý a v kondici, srdce mu bije jako zvon, a pokud se nepřidá infekce, mohl by se z toho dostat.

Žlučník se už zachránit nedal, zato se mu podařilo zastavit všechno krvácení a sešít roztržený žaludek i játra. Zrovna když opatrně odstraňoval poškozenou část střeva, ozval se tiše Mike zpoza druhé strany povozu.

„Míří k nám chumel lidí a zvířat,“ hlásil. „Netuším, co jsou zač, ale je jich docela dost.“

Terence soustředěně zasvorkoval střevo, odumřelou část odřízl a vhodil do misky. Počkal, až mu Sam setře pot, který ho štípal v očích, a pak převzal od Paddyho navlečenou jehlu.

„Jeď za nimi a řekni jim, aby nás objeli širokým obloukem,“ nařídil mu. „Prachu je tu beztak dost. Taky se jich zeptej, jestli nemají nazbyt pitnou vodu. Nám už dochází.“

Použil tu nejjemnější jehlu, jakou měl. Opatrně sceloval oba konce střeva. Zadržel dech a pak nejprve odstranil jednu svorku a potom druhou. Drželo to.

Úlevou dlouze vydechl a pohlédl na infuzi. „Mohl bys vyměnit kapačku a pak zapálit dvě lampy, Paddy? Ještě zbývá udělat spoustu věcí a nějak se šeří.“

Protáhl se v zádech a připravil se na šití potřhaných vazů a svalů. Vtom zaslechl vrčení motorů, ržání koní, štěkot psů a bučení dobytka. Následoval dusot kopyt cválajícího koně. „Povídal jsem ti, abys je poslal co nejdál!“ obořil se ostře na Mika.

„Vedu Jima Ridera z Wallaby Creeku,“ bránil se Mike. „Trvá na tom, že s vámi musí mluvit.“

Něco v jeho tónu Terryho přimělo zvednout hlavu. „Vyříd mu, že mám práci.“

„Potom bude lepší, když sebou hodíš, kámo,“ ozval se Jim a jeho hlava se objevila mezi plachtou a nosítky. „Žene se sem požár a je rychlejší než vlak.“

Terence se ohlédl a spatřil zástup aut, koní, povozů a stádo dobytka, které drželo v šachu několik psů. Doprovázelo je mračno prachu.

Ale z toho, co uviděl za nimi, mu po zádech přeběhl mráz. Nad buší se vznášely sloupce hutného kouře a i na takovou dálku bylo vidět rudou zář plamenů.

Podíval se na Jima. „Jak moc je to zlé?“

„Já přišel o všechno stejně jako moji sousedé. Máme namířeno do Morgan's Reach a vám bych radil totéž.“

„Nemůžu s tímhle mužem hýbat,“ odvětil bezvýrazně. „Ale hodila by se nám nějaká pitná voda.“

„Mám jí dost, takže je vaše,“ zadržel Jim, „ale jestli tu chceš zůstat, tak jsi blázen.“

Pobídl koně do cvalu, aby co nejrychleji na místo dopravil sudy s vodou, kterou vezli na nákladáku. Terence pohlédl na svoje pomocníky. „Nemůžu Rosse opustit,“ prohlásil na rovinu. „Ale nechci po vás, abyste ohrozili svoje životy tím, že tu zůstanete. Jestli byste radši odjeli s Riderem, tak to řekněte.“

Muži se podívali jeden na druhého. Paddy se ujal slova. „Mám ten dojem, že Rossovi něco dlužíme. Dělejte, co musíte, doktore. Ale rychle, jo? Za chvíli tu bude pořádně horko.“

Terence vnímal pouze vzdáleně, že jim Rider přivezl zásobník s vodou. Zvuky doprovázející prchající lidi a zvířata zesláblly a postupně se ztratily. Opatrně sešival svaly a šlachy a jedním okem sledoval anestetika odkapávající Rossovi do žíly. Také se soustředil na mužovo dýchání. Pulz byl mírně nepravidelný a srdce tlouklo s větší námahou. Musí si pospíšet.

* * *

Už plály všechny čtyři lampy, ale rána již byla uzavřená, štědře potřená dezinfekcí a zafačovaná. Ross už měl lepší barvu, ale tep byl rychlejší, než by se Terencovi líbilo, a kůže na dotek páčila. „Nezbývá nám nic jiného než zriskovat a doufat, že stehy vydrží,“ zamumlal, zatímco si myl ruce a obličej. Dlouze se napil.

„Tak to bysme měli pohnout kostrou,“ prohlásil Mike, který mezitím přivedl koně.

Terence a zbylí dva muži se vysoukali z těsného přístřešku a zírali na peklo, jež se strhlo necelých deset kilometrů od nich. Obloha plná kouře rudě zářila. Ohnivě jazyky hladově olizovaly trsy suché trávy a lačně se šířily dál.

„Naložíme Rosse do mého vozu,“ prohlásil Terence, sotva se probral z hrozné otupělosti. „Bude to pro něho pohodlnější. Paddy, sedneš si k němu a budeš ho držet pod sedativy.“

Všichni čtyři opatrně zvedli nosítka a odnesli je na korbu nákladáku, kde je zajistili koly stočeného lana, náhradní pneumatikou, kufry s nářadím a krabicí s lékařským vybavením. Terence přikryl pacienta dekou a na obličej mu položil svůj klobouk, aby ho ochránil před prachem. Lékařskou brašnu podal Paddymu.

Zavřel bočnici, potřásl Mikovi a Samovi rukou, poděkoval jim za pomoc a usedl za volant.

Stopař pobídl žízivého koně a odjel. Mike se na rozloučenou dotkl klobouku a spolu s Paddyho koněm zmizel v mračnu prachu. Světla valem ubývalo.

Terence se podíval na rychle se šířící požár, od nějž je dělilo necelých pět kilometrů, a otočil klíčkem v zapalování.

Motor zaskřípal, zakašlal – a chcípl.

Auto se dovklo na vrchol strmého svahu, jenž se vypínal mezi čedičovými horami. Sal se pořád utápěla v slzách. Před ní se táhla hrbolatá silnice, která ji odvede zpátky do Morgan's Reach.

Motor vyl a hlasitě si stěžoval, těžké pneumatiky se smekaly po šterku. Bylo nesnesitelné vedro a pot z ní jenom lil. Ruce jí klouzaly na volant, když nutila starý vůz stoupat stále výš.

Jakmile zdolala stoupání a projížděla kolem vysokých černých skal, vydechla úlevou a zastavila, aby se mohla pořádně napít. Ale sotva ze svého výhodného stanoviště pohlédla na panorama, které se před ní otevřelo, okamžitě zapoměla na žízeň i bolest hlavy.

Od východu k západu se rozpínala velká ohnivá podkova a k nebi stoupala oblaka hustého kouře. Plameny dychtivě požíraly vše, co se jim připletlo do cesty. Tam, kde kdysi stála lidská obydlí a hospodářská stavení, zůstala jen černá doutnající pustina.

Vystoupila z auta a vyděšeně zírala na scénu před sebou, jako vystřiženou z horroru. Do nosu se jí vetřel pach kouře. Slyšela křik vyděšených ptáků a cítila, jak jejich křídla poplašeně rozrážejí vzduch v úprku před nenasytným a smrtonosným nepřitelem. Otočila se, doběhla na konec úzkého průsmyku a pohlédla dál na západ.

Oheň se rozšířil až ke Carey Downs a blížil se k Wilze. O něco menší požár zamířil ke Gilburnu. Jestli se dostane ještě dál, dosáhne k okraji Maxova lesa a nakonec k jeho srubu. A Max nemá ponětí, v jakém nebezpečí se ocitl, protože si odmítl pořídít vysílačku.

S bušícím srdcem se rozběhla zpátky k autu a s vypětím všech sil ho na úzké cestě otočila. Jakmile se jí to podařilo, bez ohledu na možnou škodu nemilosrdně sešlápla plynový pedál a co nejrychleji se vracela na mýtinu.

Z auta vyskočila snad ještě dřív, než zastavilo. „Maxi! Maxi! Kde jsi? Hoří! Žene se sem velký požár!“ Dveře srubu za ní s prásknutím zapadly a ona zjistila, že je prázdný. „Maxi!“ křičela. „Kde jsi?“

Rozběhla se ke kůlně, ale tam také nebyl. Chyběl jeho malířský stojan, skládací židlička, pes Brandy a dokonce i poníci. Ze zoufalství jí vhrkly slzy do očí. Bez přestání Maxe volala a její nešťastný hlas se k ní ozvěnou vracel.

Vyšplhala na skálu, kde včera seděla, v naději, že z ní bude lépe slyšet. „Maxi!“ ječela z plných plic. „Ozvi se mi, prosím! Žene se sem požár! Hrozí ti nebezpečí!“

Obloha potemněla a nad korunami stromů se začaly vznášet první proužky kouře. Její strach zesílil. „Maxi!“ volala s pláčem v hlase. „Maxi, přece tě tu nenechám zemřít! Prosím tě, ozvi se!“

Po naléhavém hlášení Jima Ridera Ben zalarmoval požární stanici, která ležela nejbliž Wallaby Creeku, a poslal na místo dobrovolnou jednotku. Věděl, že jeho volání uslyší lidé v okruhu dvě stě kilometrů od Morgan's Reach, proto je upozornil, aby byli pro všechny případy ve střehu.

Ale když se mu ozval Velký Mac, pochopil, že mu starosti teprve začínají a bude potřebovat veškerou dostupnou pomoc.

Nahlásil stav nouze na všechny dosažitelné požární stanice a požádal je o pomoc, neboť na dvě ohniska v několikasetkilometrové vzdálenosti od sebe neměl dost sil. Jakmile získal dostatek informací, zkontroloval hasičskou cisternu, převlékl se do služební uniformy, bot a helmy, a tak rychle, jak mu těžký vůz dovoľoval, ujížděl do Morgan's Reach, kde se organizace ujal Jake spolu s Džangem.

Přestože Jake dělal, co mohl, hlavní ulice byla zatarasená všemožnými vozidly. Muži se sem sjížděli ze všech stran, aby nabídli pomoc. Ženy narychlo připravovaly zásoby jídla a nádoby s vodou, zatímco děti snášely na hromadu rýče, lopaty a staré pytle. V tu chvíli dorazil Jim Rider, jeho rodina, sousedé a zaměstnanci spolu se svým dobyt看em, koňmi a psy, a vypuklo hotové pozdvižení.

„Máme dva požáry,“ sdělil Ben tiše Jakeovi.

„Jo, slyšel jsem,“ odpověděl a zachmuřil se. „Poslal jsem do Wallaby Creeku menší skupinu hasičů se dvěma cisternami. Do Carey Downs se chystám poslat tu větší. Ale chvíli potrvá, než se tam dostaneme. Jenom doufám, že nám z Charleville a Quilpie pošlou nějaké posily.“

„Prý už jsou na cestě. Zato my musíme pohnout kostrou. Podle Velkého Maca se oheň rychle šíří, a pokud se dostane k Wilze, nic mu nezabrání vzít

to rovnou přes Warratah Forest – a s tím už nic nenaděláme.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Kde je Džango?“

„U vysílačky,“ prohodil Jake přes rameno a běžel organizovat dobrovolníky.

Ben se chtěl dozvědět něco o ohni z první ruky, a tak se rozhlížel po Jimu Riderovi. Našel ho u ohrady, kam zavřel svůj dobytek. „Jak moc je to zlé, Jime?“

„Dost,“ odpověděl lakonicky. „Přišlo se to bez varování. Jen tak tak jsme zachránili holé životy. Naposled jsem viděl, jak se oheň žene k severu. Jestli něco rychle nepodnikneme, do rána tu bude.“

Bena se zmocnila mrazivá předtucha. Zrovna se chystal odejít, když ho jiný muž chytil za rukáv. „Zůstal tam ten mladý doktor. Odmítl opustit kluka, kterýho ošetřoval.“

Volání z Gilburnu také slyšel, ale v následném chaosu dočista zapomněl, že Blackman's Creek leží na druhé straně hlavní silnice, tedy přímo v cestě ohni, který se žene od Wallaby Creeku. „Jak je to dlouho? Byl tam sám?“

Jim se poškrábal na zarostlé bradě. „Před několika hodinami. A doprovázela ho trojice chlapů Dona Warringtona.“

Ben mu poděkoval a pospíchal do Jakeova domu, kde Džango naslouchal hovorům linoucím se z vysílačky a snažil se udržet tísňovou linku volnou. „Promiň, kámo,“ zavrčel Ben, „ale potřebuju se spojit s Gilburnem.“ Natáhl se po ovládání a šikovně utnul všechny hovory.

„Už se vaši muži vrátili od Blackman's Creeku?“ zeptal se bez úvodu Donovy manželky.

„Mike a stopař přijeli zhruba před hodinou. Don je poslal spolu s ostatními na pomoc Velkému Macovi. Paddy prý zůstal s doktorem. Jsou na cestě do nemocnice. Copak ještě nedorazili?“

„Zatím ne,“ odpověděl Ben hlasem plným napětí a přerušil spojení. „Zůstaň na příjmu, Džango. Kdyby něco, nahlas mi to do přenosné vysílačky. Jedu do Wallaby Creeku.“

Vyběhl ven a vrazil přímo do vyděšené Sandry. „Musíte najít Terence!“ zavřeštěla a popadla ho za rukáv.

„Právě to mám v úmyslu,“ odpověděl a pokusil se jí vyškubnout.

„Jedu s vámi.“

„Ne,“ odsekl nesmlouvavě. „Vy zůstanete tady.“

„Nemůžete mi bránit. Musím za Terencem. Může být...“

„Zůstanete, kde jste.“ Stěží se ovládal. „Jestli chcete být užitečná, tak se postarejte, ať mají tihle chlapi s sebou dost jídla a vody.“

Nechal ji stát na chodníku a rozběhl se k cisterně, která byla plná vody z vrtu. Vyhoupl se na stupátko a počkal, až Charley Sawyer a jeho čtyři pomocníci nasednou dozadu. Potom se rozhlédl po shromážděných, kteří čekali na jeho pokyn.

„Držte se pohromadě a následujte mě!“ zakřičel z plných plic.

Konvoj vyrazil k hlavní silnici, a tak si Ben nevšiml Becky, která vyběhla z domu a něco na něho zoufale volala.

Bert Davenport sledoval zakalenýma očima hemžení lidí venku. Dopil lahev whisky a sáhl po další. Na hašení požárů nemá pajšl. Co se jeho týče, ať se ti parchanti klidně uškvaří v pekle. A jestli tohle hnízdo shoří do základů – pak jedině dobře. Bohatě si to zaslouží.

Odvrátil se od špinavého okna a vrávoral přes výčep. Z prázdného baru smetl lahve a odložené püllitry. Ode dne, kdy Jake hospodu zavřel, sem nikdo nezavítal. Bert měl takový vztek, že kdyby tu byla Sal, na místě by ji zabil. Ale protože tu nebyla, vytil si zlost na několika kouscích nábytku a starožitném zdobeném zrcadle, které viselo za barem. V rodině jeho ženy se dědilo z generace na generaci.

S nesmírnou radostí ho roztrískal a střepy rozdrtil podrážkami. Spokojeně se kymácel na rozbitém skle a škodolibě se šklebil. Jen ať si ta mrcha tohle místo sežere. On už toho tady má dost.

Lokl si whisky a zatřepal hlavou, jak se snažil zaostřit. Na nejistých nohách zamířil k zadním dveřím a prošel jimi ven. Ráno na korbu nákladáku naskládal poslední zásoby piva a kořalky a dotankoval nádrž. Dveře nechal dokořán a vyškrábal se za volant.

Než dopil lahev whisky, byla skoro tma, a přestože by se rád kapku prospal, věděl, že bude moudřejší vypadnout, dokud ostatní nevědí, kam dřív skočit. Nastartoval a vyjel ze dvora. Ani se neohlédl.

...